

SPRÁVY

Mineralogické a banícke múzeum Jakuba Drevenáka

Peter Semrád

Na Slovensku máme iba zopár baníckych a mineralogických expozícií, ktoré sú prístupné širšej verejnosti. O to viac sme s radosťou prijali správu o tom, že dňa 16. apríla 2010 sa v Bojniciach otvorili dvere ďalšej, v ktorej potešia oči návštevníkov nielen minerály, horniny, drahé a dekoračné kamene, skameneliny, ale aj menšie i väčšie, a čo je najdôležitejšie, v každom prípade pozoruhodné exponáty z oblasti banského a geologického priemyslu. A kto všetko za tým stojí? Jeden úplne obyčajný „chalan“, ktorý sa kedysi dávno upísal zberateľskej vášni. Predsa si ale dovoľím poopraviť, že nie obyčajný, a to vôbec nie preto, že sme dlhoroční kamaráti, ale preto, lebo len málokto individuálne zberateľstvo prerastie do myšlienky či ambície otvorenia súkromného múzea. Táto odvaha v tomto prípade nechýbala Ing. Marošovi Barokovi, absolventovi Strednej priemyselnej školy baníckej so sídlom v Banskej Štiavnici a Fakulty baníctva, ekológie, riadenia a geotechnológií Technickej univerzity v Košiciach, ktorý sa profesne toho času naďalej pohybuje v odvetí geológie a ťažobného priemyslu. Popritom všetkom je menovaný súdnym znalcom pre drahé kovy a kamene.

Vidiac názov tejto správy určite si mnohí z Vás položili otázku, kto bol Jakub Drevenák. Pokiaľ ste si mysleli, že to bol slávny geológ ako Dimitrij Andrusov alebo chemik a mineralóg ako Alojz Wehrle, tak Vás musím sklamať. Jakub bol tak ako Maroš svojho času obyčajný chalan. Chodil do 8. C triedy ZŠ v Topolčanoch a okrem šibalstiev prináležiacich jeho veku sa tešil na hodiny prírodopisu, aby mohol opäť vstúpiť do sveta len naoko neživej prírody a spoznávať to, čo sme spoznávali my všetci, keď sme dreli školské lavice a na torte sfúkavali trinástu alebo štrnástu sviečku svojho života. Bohužiaľ, Jakub sa tej štrnástej nedožil, ako sa nedožil ani toho, aby mohol otočiť posledný list svojej ôsmackej učebnice prírodopisu a ukončiť spoznávanie toho, čo zmenilo od základu celý Marošov život. Jakub opustil tento svet kvôli cudzej nezodpovednosti. A možno keby, nebolo toho keby, možno by dnes vyrastal ďalší nadšený zberateľ minerálov, a hoci by to neboli minerály, ale čokoľvek iné, čo malo hodnotu, aj tak by to bolo viac, ako len spomienka na chlapca s prepichnutými „plúcami“. Venovanie a pomenovanie múzea po Jakobovi preto nemá rozmer oslavný, ale hlboko pietny a ľudský. Neživá príroda je nepominuteľná. My ako živé bytosti áno, a preto by sme mali s úctou prijímať všetko to, čo nám život dáva. Prijímame preto, ak to tak môžem za všetkých čitateľov povedať, s úctou aj vznik mineralogického a baníckeho múzea, ktoré nesie z rozhodnutia jeho zakladateľa a súhlasu Vierky Drevenákovej Jakubovo meno.

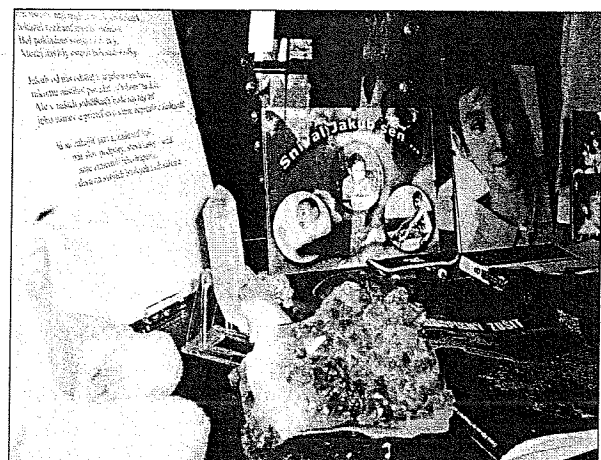
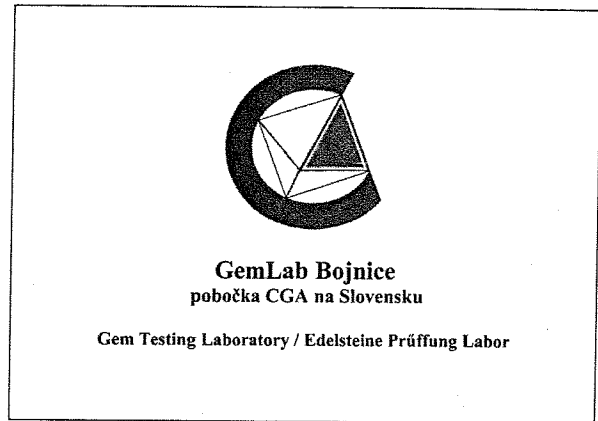
Pre úplnosť treba na tomto mieste uviesť aj ďalšiu skutočnosť, a síce, že tak, ako bolo skromné venovanie, tak sú skromné aj výstavné priestory múzea. Osobne sa ale domnievam, že veľkosť vecí nespočíva v ich fyzickej veľkosti, ale v ich vnútornej podstate. Rozmanitosť a niekedy až unikátnosť vystavených exemplárov Marošovej zbierky je dostatočnou zárukou toho, že si na svoje príde určite každý návštevník. A pokiaľ by ani to nebolo dost, môže mu byť na požiadanie predvedená ukážka brúsenia drahých a dekoračných kameňov, zlatníckej práce, či profesionálneho určovania neznáameho drahého kameňa. „Všehochuť“ si bude môcť ktokoľvek z Vás vystupňovať ryžovaním, prípadne fotografiou pri banskom vozíku, či vrtnej súprave.

Hovorí sa, že je lepšie raz vidieť, ako stokrát počuť, a preto mi na záver tohto príspevku neostáva nič iné, len Vás v Marošovom mene pozvať do sveta mineralógie, geológie, gemológie, paleontológie a baníctva, a to bez ohľadu na to, či ste v niektorej zo zmienovaných „lógii“ odborníkom alebo nie. Maroš, uvedomujúc si, že som Ťa v úvode nazval obyčajným „chalanom“, hoci dnes už by sa skôr hodilo profesionálom nie v jednom, ale niekoľkých odboroch, dovoľil som si štylizovať túto správu v neformálnom priateľskom duchu. Nuž, a aby som mohol tento príspevok definitívne

uzavrieť, dovoľ mi ešte raz v mene mojom i v mene tých, ktorí zdieľajú názor blízky tomu môjmu, vyjadriť nesmierny obdiv a srdečné poďakovanie za to, čo si tejto spoločnosti a tomuto svetu tvojou zbierkou dal. O to viac, že nezostane ako mnohé ďalšie zamknutá kdesi, kde ju nikto neuvidí.

ZDAR BOH

Otvorenie múzea 16. apríla 2010. Foto: Zuzana Ovčiariková